

Міфологіка оповідання «Німрод» у контексті «Корицевих крамниць» Б. Шульца

Андрій Краснящих

кандидат філологічних наук,
доцент кафедри історії зарубіжної літератури і класичної філології,
Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна;
(майдан Свободи, 4, Харків, 61022, Україна);
e-mail: krasniashchykh@karazin.ua; <https://orcid.org/0000-0001-7740-0692>

Невелике оповідання «Німрод», яке міститься всередині книги «Корицеві крамниці», рідко привертає увагу шульцознавців, окремих наукових розвідок, присвячених «Німродові», не існує. Шульцознавством «Німрод», як правило, сприймається як ліричний етюд, котрий у загальній сюжеті книги виконує другорядну роль. Водночас саме його центральне розташування у книзі й те, що в ньому навіть не згадується головний герой попередніх оповідань — батько, — потребує більш уважно придивитися до сюжету «Німрода» крізь його міфологіку і шукати там відповіді на питання про зміну героїв у книзі: з батька на сина, - яке відбувається в оповіданнях другої половини «Корицевих крамниць».

Метою статті є з'ясування, як саме міфологіка «Німрода» пов'язана із загальною міфологікою «Корицевих крамниць» і як сюжет цього оповідання вписаний у сюжет книги.

Методологічним підґрунтям дослідження є міфокритика.

Оповідання «Німрод» відіграє у структурі книги «Корицеві крамниці» не допоміжну, а одну з ключових ролей: саме в ньому головний герой не піддається «спокусі формування» матері й природи, залишається її спостерігачем, не йде батьківським шляхом деміургічного експериментування з природою в якості матері. Цуцена Німрод, яке з'являється в домі хлопчика раптом і нізвідки, наче звалилося з неба, і про якого хлопчик каже: «улюбленець богів», — є в міфології оповідання і всієї книги ініціаційним випробуванням хлопчика на готовність до посвяти в таїнства природи і життя, які будуть йому відкриватися у другій половині книги зустрічей із Паном в однойменному оповіданні, народженням нового року з першими проблисками, ще обіцянням, майбутньої весни у різдвяну ніч в оповіданні «Корицеві крамниці», баченням наяву в жителях міста того, що батько розповідав у трактаті про манекени, у «Вулиці Крокодилів».

Ключові слова: випробування, деміургічність, міфологіка, природа, посвята, спостерігач, таїнство.

Невелике оповідання «Німрод», яке міститься всередині книги «Корицеві крамниці», рідко привертає увагу шульцознавців, зосереджених на інших, більш великих і химерних оповіданнях книги або на поетиці книги цілком, і окремих наукових розвідок, присвячених «Німродові», не існує. Шульцознавством «Німрод», як правило, сприймається як ліричний етюд, котрий у загальній сюжеті книги виконує другорядну роль. Водночас саме його центральне розташування у книзі й те, що в ньому навіть не згадується головний герой попередніх оповідань — батько, — потребує більш уважно придивитися до сюжету «Німрода» крізь його міфологіку і шукати там відповіді на питання про зміну героїв у книзі: з батька на сина, — яке відбувається в оповіданнях другої половини «Корицевих крамниць».

Серед вітчизняних шульцознавців до «Німрода» зверталися Н. Колошук [1], Н. Маторіна [4] і Т. Хайдер [5]. У монографії Н. Маторіної «Проза Бруно Шульца. Антропологія. Поетика. Наратологія» (2025), яка є дисертацією на здобуття наукового ступеня доктора

філологічних наук, «Німрод» декілька разів цитується у зв'язку з оніричним простором творів Б. Шульца [4, с. 289–290]. Н. Колошук у статті «Проблеми жанрової цілісності у прозі Бруно Шульца» (2014) характеризує «Німрода» як ліричну новелу, яка доповнює основний сюжет книги і водночас є самостійним у ній твором: «Наступні три складові — “Німрод”, “Пан” та “Кароль” — за сюжетно-композиційною структурою читаються як ліричні новели, котрі доповнюють окремими штрихами картину дитинства героя-оповідача, проте поодиноці можуть сприйматися як завершені й самостійні (показово, що Т. Возняк обрав для свого перекладу саме такі цілісні / сюжетно завершені частини)» [1, с. 441]. Т. Хайдер у статті «Міфопростір “Цинамонових крамниць” Бруно Шульца» (2024) виділяє важливі міфопоетичні риси заголовного героя оповідання: «Шульц населяє сторінки свого твору істотами, які за іронічною авторською інтенцією мають віддзеркалювати міфологічну історію людства — так кумедний песик Немрод [Т. Хайдер використовує оригінальне, польське написання: “Nemrod”, — А. К.] (<...> пов'язаний із акадсько-вавілонською

традицією – Німрод – це бог полювання) є “часточкою життя”, “полем для експериментів та дослідів” – у даному випадку – спостереження дослідником-автором цілої ланки еволюції від народження до зрілості живої природи» [5, с. 597], – і далі доходить висновку, що «І ця “екземпліфікована загадка життя” стосується усієї цивілізації (через проєкцію на життя тварин), оскільки еволюціонує від “macierzyńskieј prajedni” (материнської праєдності) до величч “wielości” (множинності). Через біхевіористичний досвід Немрода ми по-платонівському пізнаємо світ через “упізнавання” усього того, що було багато разів/часів тому» [5, с. 597].

Проте ніхто з дослідників не порушує питання, як саме міфологіка «Німрода» пов’язана із загальною міфологією «Корицевих крамниць» і як сюжет цього оповідання вписаний у сюжет книги. Це й буде метою нашої розвідки, яка продовжує розпочате статтями «Міфологічний підтекст оповідання “Серпень” Б. Шульца» [3] і «Ідейно-сюжетні функції оповідання “Пан Кароль” у книзі “Корицеві крамниці” Б. Шульца» [2] дослідження міфопоетики оповідань «Корицевих крамниць» поштучно. Методологічним підґрунтям дослідження є міфокритика, яка надає можливість виявляти представлений у міфологічних типах, ситуаціях і символах підтекст твору.

Насамперед треба зауважити, що в «Німроді», який є восьмим з п’ятнадцяти оповідань «Корицевих крамниць» й розташований по центру книги, відбувається фабульний збій: це перше оповідання книги, крім «Серпня», де відсутній головний герой – батько. Але в «Серпні» відсутність батька в дії оповідання фабульна і красномовна – зі слів про його від’їзд починається оповідь і надалі показано, що відбувається, коли деміург-батько покидає керований ним світ [3]. У «Німроді» про батька не йдеться зовсім, його наче немає. Натомість у цьому оповіданні вперше діє як головний герой хлопчик-оповідач, який в усіх оповіданнях про батька до цього був другорядним персонажем – лише спостерігачем. І починаючи саме з «Німрода», хлопчик-оповідач стає головним героєм книги – він є центральна дієва особа в оповіданнях «Пан» і «Корицеві крамниці», а в «Тарганах» він вже наче не хлопчик, поводить себе, як голова родини: захищаючи пам’ять про зниклого батька від пліток і брехні, докоряє матері, а вона, приймаючи його новий статус, ніяковіє і намагається кокетувати з ним: «Губи її злегка тремтіли, зінці, уникаючи мого погляду, змістились у куточки очей. – Я не брехала, – сказала вона, а губи їй набухли й одразу поменшали. Я відчув, що вона кокетує зі мною, як жінка з чоловіком» [7, с. 154]. Ця різниця з образом маленького тихого хлопчика-інтроверта, яким він показаний в оповіданнях

першої половини книги, означає, що хлопчик-оповідач пройшов через зміни й відчуває право керувати, виражати своє незадоволення, дорікати.

Між «Німродом» і «Тарганами» чотири оповідання: «Пан», «Пан Кароль», «Корицеві крамниці», «Вулиця Крокодилів», – і важливо встановити, в якому з них відбувається переломний момент змін хлопчика-тишка на повноправного повелителя та підстави цих змін. Якщо йти у зворотному до розгортання сюжету напрямку – від подальших оповідань до попередніх, – то у «Вулиці Крокодилів», яка передує «Тарганам», хлопчик-оповідач вже такий, як у них: мов грізний бог дивиться зверху на жителів міста (це оповідання і починається з мапи міста) і дуже незадоволений їхнім «духом зіпсутості» [7, с. 148] та «банальною вульгарністю» [7, с. 150]: «У цьому місті дешевого людського матеріалу <...>» [7, с. 150]. У «Корицевих крамницях» він, навпаки, милується казковою атмосферою різдвяного міста, йому відкривається таїнство народження нового року – і знову присутній образ мапи: «Ніколи не забуду тієї сяючої поїздки світлої зимової ночі. Кольорова мапа неба перетворилася на величезну баню, на якій громадилися фантастичні материки, океани й моря, помальовані лініями зоряних вирів і течій – сяючими лініями небесної географії. <...> Пахло фіалками. <...> Повітря дихало таємною весною, невимовною чистотою снігу й фіалок» [7, с. 126–127]. Начебто саме тут, у заголовному для всієї книги оповіданні, хлопчик-оповідач посвячується в таїнство природи і набуває сил, могутності, прав, які надалі роблять його таким, котрим бачимо у «Вулиці Крокодилів» і «Тарганах». Але ж оповідання «Корицеві крамниці» не показує передумови для такого перетворення – того, що б пояснювало, завдяки чому він став обраним для посвяти. А щоб стати обраним, йому потрібно було показати, що він готовий до цього внутрішньо – пройти випробування. Це випробування має довести, що природа може довірити йому свої таємниці, що він потурбується про них, а не зіпсує, як ті вульгарні жителі цього міста, котрі є «Сірий безликий натовп <...>» [7, с. 145] з «<...> оспалого хороводу маріонеток» [7, с. 145], яких цікавлять не таємниці природи та життя, а лише «<...> перекупництво – кара божа в нашому місті» [7, с. 147]. В оповіданні «Корицеві крамниці» перед тим, як причаститися до таїнства природи, хлопчик довго блукає чарівними вулицями міста, коридорами будинку, схожого на його гімназію, їде на загадкових джонках садами, парками, лісом, але ж вважати це випробуванням не можна, він там не робить вибір, не проявляє себе – лише йде туди, куди його веде ця ніч. Тому випробування має знаходитися в одному з попередніх оповідань.

У «Пані Каролі» хлопчика-оповідача немає, це оповідання – альтернативна батьковій історія, яка показує, що б ним сталося, якщо б його світ був позбавлений жіночої присутності [2]. У «Пані», що стоїть у книзі між «Німродом» і «Паном Каролем»,

хлопчик, заблукавши хащами дикої частини саду, зустрічає у вигляді волоцюги самого бога-охоронця дикої природи Пана і не лякається його, навпаки, витримує погляд очі в очі, й Пан його не жене і не ввергає в паніку – хлопчик для нього свій, Пан ще відчуває. У статті «Міфологічний підтекст оповідання “Серпень” Б. Шульца» [3] ми це пов’язували з тим, що хлопчик вже бачив Велику Богиню, персоналізовану в навіжену Тлюю, і сприйняв її нелюдський вид природньо, але оповідання «Німрод», що безпосередньо передує «Панові», може додати міфологічному сюжету про становлення юного деміурга нові й суттєво важливі грані.

Головний біограф і дослідник Б. Шульца Є. Фіцовський у «Регіонах великої ересі та околиці: Бруно Шульц і його міфологія» каже, що в «Німроді» хлопчик проявляє себе, відкривається у книзі по-новому: «<...> він буде міф, далекий від поточного бачення світу, не по-сюрреалістичному алогічний, але до певної міри очевидний, який керується – знову живу неологізм – Шульцівською міфологією. <...> Тому історія песика Німрода <...> є настільки мистецьки переконливою і влучною. І ось виявляється, що той інтроверт, занурений у глибини власної індивідуальності, був незрівняним спостерігачем» [6, с. 71]. Власне, спостерігачем-оповідачем хлопчик є в усіх оповіданнях і до «Німрода», Є. Фіцовський має на увазі, що у цьому оповіданні спостерігач набуває нових якостей – дослідника: виходить зі своєї інтровертованості в пряме спілкування зі світом. Цьому сприяє те, що в якості об’єкта дослідження хлопчик отримує того, хто молодше, слабкіше нього: доросли так не піддаються дослідженню. І ще те, що для цього хлопчику не треба переламувати себе і поступатися своєю комфортною інтровертованістю, в якій він відчуває себе захищеним: досліджуючи цуцня, він наче досліджує себе самого – на що дуже слушно вказують автори «Шульцівського словника» у присвяченій «Німродові» статті: «Німрод уособлює дивовижність <...> життя, яке набуло форми пса, хоча так саме могло набути форми людського тіла. <...> Шульц висловлює повторене в багатьох інших місцях переконання про фундаментальну єдність, що пов’язує світ живих істот. <...> спільний для них усіх принцип мусить виявлятися в усьому багатстві набутих ними форм <...>» [8, с. 253]. І далі підкреслюють, що завдяки цуцняті хлопчик отримує можливість дізнатися таємниці життя: «Захват, який Німрод викликає в Юзефа, <...> є захопленням щастям від раптово отриманої нагоди зрозуміти завдяки Німродові таємницю буття, також і власного. Крізь тіло Німрода <...> просвічує таємниця життя. Бажання дізнатися цю таємницю – одна з найсильніших

пристрастей хлопчика та його Батька. Тому Юзеф бачить у Німроді спрощений зразок самого себе» [8, с. 253].

Отже, хлопчик пізнає Німрода як частку природи, буття і асоціює себе з ним, відчуваючи в такий спосіб й себе часткою природи. Ні з ким іншим з утілень природи: ані з Тлуєю – Великою Богинею, ані з волоцюгою – богом Паном, він не зміг би себе асоціювати, – вони надто для нього величезні, божественні фігури, які живуть своїм загадковим природним життям, у той час як життя цуцняті цілком перед хлопчиком. Однак на те, що цуцня як «крупинка життя» [7, с. 85], «крихтина життя» [7, с. 86], «згусток життя» [7, с. 86] для хлопчика теж є втіленням божественного, вказують слова «З якого неба так неждано звалився цей улюбленець богів <...>» [7, с. 85], адресовані до Німрода. І ще більш це – те, що Німрод в одному ряду з Тлуєю і Паном – доводить епізод наприкінці оповідання. І опис спостереження хлопчиком Тлуї, і його зустріч з Паном закінчуються однаково, на що ми вказували у статті «Міфологічний підтекст оповідання “Серпень” Б. Шульца» [3]: обидві істоти проявляють себе голосом: з Тлуї «<...> видістається звирячий поклик, хриплий зойк, видобутий з усіх бронхів і дудок напівзвирячих-напівбожеських грудей» [7, с. 12], Пан заходиться «<...> рикаючим хриплим кашлем сміху» [7, с. 101]. І так саме проявляє себе Німрод: «<...> він раптом припадає на передні лапки й вивергає з себе голос, самому йому ще невідомий, чужий, абсолютно не схожий на його постійне скигнення. Він вивергає його ще і ще раз – тонким дисконтом, який повсякчас зривається» [7, с. 93]. То є голос самого життя, самої природи, яка не розмовляє людською мовою, а загадкова, самотня, виражає себе зойком, риком, гавкотом. І якщо при першій у сюжеті книги зустрічі з дикою природою – у вигляді Тлуї – хлопчик ще не розуміє її мови, то споглядання за цуцням навчає героя-оповідача розуміти й мову природи, її відтінки: «Німрод продовжує гавкати, але сенс гавкату непомітно змінився, перетворився на самопародію, наріжне бажання виразити невимовну удачу приголомшливого цього дійства життя, сповненого пікантності, несподіваного страху й вражаючих пертурбацій» [7, с. 93]. Це розуміння вкладених у голос природи смислів, яке надходить до хлопчика завдяки дослідженню цуцняті, допомагає героєві в наступному оповіданні впізнати у волоцюги Пана, коли той заходиться рикаючим сміхом: «Пан без флейти, що сполошився й подався в рідну пушу» [7, с. 101].

Природа відкривається хлопчикові, вчить себе розуміти, приймає його до свого життя, оскільки дослідницьке ставлення хлопчика до неї зацікавлене і поважне: «Відкривався безмір досвідчень, експериментів, відкриттів! Секрет життя, головна його таємниця, зведена до простої, зручної, іграшкової форми, відкривалася ненаситній допитливості. Було страшенно цікаво стати власником крихтини життя, частки одвічної

таємниці у милому й новому вигляді, здатному викликати нескінченний інтерес і приховану повагу <...>» [7, с. 86]. Хлопчик відчуває себе власником цієї «крихтини життя», але ніде в оповіданні не показаний як його володар: не віддає команд цуценяті, не дресує його, взагалі ніяк не втручається в його життя, лише споглядає. Всі дослідження і експерименти хлопчика щодо цуценяти відбуваються шляхом спостереження – оскільки незважаючи на те, що хлопчик є господарем «крихтини життя», ним керує не почуття власництва, а любов: «Не обтяжене плетивом егоїстичних інтересів, що затьмарюють людські стосунки, серце розкривалося, сповнене симпатії до чужих еманцій вічного життя і любовної помічної цікавості, що була замаскованим голодом самопізнання» [7, с. 86].

У книзі оповідання «Німрод» йде відразу за чотирма оповіданнями про манекени, у трьох з яких батько хлопчика – «<...> Якуб-купец, натхненний маг і напівбожественний ересіарх» [6, с. 70], за визначенням С. Фіцовського – викладає свою космогонічну теорію про живу матерію, з якої деміург творить світ. Матерію батько характеризує як таку, якій «<...> дана <...> невичерпна життєва сила й невідпорна влада спокуси, котра спонукає до формування. <...> Нескінченні можливості бентежать матерію <...>» [7, с. 59], – що перегукується з тим, як хлопчик потім, у «Німроді», сприймає цуценя, називаючи його «еманацією вічного життя» і «<...> раптовою транспозицією згустку життя, котрий ми мали у відмінній від нас звірячий формі» [7, с. 86], – це хлопчик засвоїв з теорії батька. Як і застереження щодо деміургічно неправильного поводження з матерією – батько розповідав, що вона: «<...> доступна будь-яким спонукам, вона утворила терени, <...> відкрити для шарлатанства і дилетантизму, для всіляких зловживань і сумнівних деміургічних маніпуляцій. Матерія – найпасивніша й найбеззахисніша істота в космосі. Кожен може її тискати, формувати, – вона всіх слухається» [7, с. 59–61]. Саме цього хлопчик і не робить з цуценям – не формує його, не підлаштовує під себе, не втручається в його природне життя – зовсім не має щодо цуценяти деміургічних намірів і не спотворює «крихтину життя» в її самобутньому стані. Тому в наступному оповіданні бог-охоронець дикої природи Пан і не жене, не лякає його.

Батько застерігає відносно людської деміургії, яку він на відміну від справжньої, божої, називає деміургією «тіньовою»: «Ми бажаємо бути творцями у власній нижчій сфері, бажаємо творити, прагнемо творчого розкошування, себто жадаємо деміургії» [7, с. 64], – однак «Нас не цікавлять <...> твори з довгим диханням, перспективні істоти. <...> Ми відверто кажемо, що не будемо наголошувати

на тривалості й майстерності виконання, наші твори будуть радше тимчасовими – для одного виступу. <...> Такий у нас смак, і йому відповідатиме весь світ. <...> Тож <...> ми хочемо вдруге створити людину – за образом і подобою манекена» [7, с. 66–67]. Говорячи про «творців у нижчій сфері», батько каже «ми», розуміючи всіх людей, але ж хлопчик у коментарях до батькової теорії зауважує: «Не знаю, від чийого імені виголошував батько свої постулати. <...> А проте ми були далекі від деміургічних спокус» [7, с. 64–66].

Те, що батько виголошував постулати від власного імені, доводить попереднє до оповідань про манекени оповідання «Птахи», в якому він замовляв з усього світу яйця екзотичних птахів і підкладав їх висиджувати курям, щоб створити в себе вдома пташиний рай та наблизити весну під час тривалої зими. Ці птахи, створені деміургічними зусиллями батька і вигнані у вікна покоївкою, повернуться до батька наприкінці книги у вигляді свого потомства – паперових брудних потвор. Викладаючи свою теорію, батько, ще не знаючи, чим завершиться його експеримент, вже передбачає його результати, принаймні відчуває свою «тіньову» деміургічність. Втім хлопчик, засвоюючи батькову теорію, не намагається експериментувати з матерією і природою, залишається її уважним спостерігачем, а враховуючи, що він є оповідач у книзі, виростає письменником – деміургом слів і художніх засобів. Отже, батько таки проявляє себе як деміург – але не з птахами, а із сином. Недаремно, незважаючи на всі чудацтва батька, він у книзі сина завжди викликає симпатію. І недаремно син робить його немовби співавтором своєї книги, точніше – автором книги всередині своєї книги, – називаючи ключове оповідання з теорією батька «Трактат про манекени, або Інша книга буття» – ця книга належить батькові, він її деміург.

Тож, серединне, восьме з п'ятнадцяти оповідань книги «Корицеві лавки» «Німрод» відіграє у структурі книги не допоміжну, а одну з ключових ролей: саме в ньому головний герой не піддається «спокусі формування» матерії й природи, залишається її спостерігачем, не йде батьківським шляхом деміургічного експериментування з природою в якості матерії. Природа у вигляді цуценя Німрода потрапляє в повну власність хлопчика, але хлопчик не втручається в її життя, лише споглядає і вивчається розуміти. Тому наприкінці оповідання, коли природа подає голос, хлопчик розпізнає вкладені в гавкіт цуценяти смисли. Цуценя Німрод, яке з'являється в домі хлопчика раптом і нізвідки, наче звалилося з неба, і про якого хлопчик каже: «улюблениць богів», – є в міфології оповідання і всієї книги ініціативним випробуванням хлопчика на готовність до посвяти в таїнства природи і життя, які будуть йому відкриватися у другій половині книги зустріччю із Паном в однойменному оповіданні, народженням

нового року з першими проблисками, ще обіцанням, майбутньої весни в різдвяну ніч в оповіданні «Корицеві крамниці», баченням наяву в жителях міста того, що батько розповідав у трактаті про манекени, у «Вулиці Крокодилів».

Перспективою подальших розвідок у напрямку поштучного дослідження міфопоетики оповідань «Корицевих крамниць» може бути міфоаналіз оповідання «Таргани».

Список використаної літератури

1. Колошук Н. Проблеми жанрової цілісності у прозі Бруно Шульца // Бруно Шульц як філософ і теоретик літератури: матеріали V Міжнародного Фестивалю Бруно Шульца в Дрогобичі / ред. В. Меньок; Полоністичний науково-інформаційний центр ім. Ігоря Менька ДДПУ ім. І. Франка. Дрогобич: Коло, 2014. С. 433–450.
2. Краснящих А. Ідейно-сюжетні функції оповідання «Пан Кароль» у книзі «Корицеві крамниці» Б. Шульца // Наукові записки. Серія: Філологічні науки. 2025. № 214. Т. 2. С. 37–43. DOI: <https://doi.org/10.32782/2522-4077-2025-214.2-4>
3. Краснящих А. Міфологічний підтекст оповідання «Серпень» Б. Шульца // Наукові записки. Серія: Філологічні науки. 2025. № 213. С. 278–283. DOI: <https://doi.org/10.32782/2522-4077-2025-213-39>
4. Маторіна Н. Проза Бруно Шульца. Антропологія. Поетика. Наратологія: монографія. Київ: Талком, 2025. 538 с.
5. Хайдер Т. Міфопростір «Динамонових крамниць» Бруно Шульца // Київські полоністичні студії. 2024. Т. 40. С. 585–601. DOI: <https://doi.org/10.17721/psk.2024.40.585-601>
6. Фіцовський Є. Регіони великої ересі та околиці: Бруно Шульц і його міфологія / пер. з польс. А. Павлишина. Київ: Дух і Літера, 2010. 544 с.
7. Шульц Б. Корицеві крамниці / пер. з польс. Л. Герасимчука. Харків: Фоліо, 2022. 189 с.
8. Шульцівський словник / за ред. В. Болецького, Є. Яжембського, С. Росека; пер. з польс. А. Павлишина. Київ: Дух і Літера, 2022. 504 с.

Надійшла до редакції 20 серпня 2025 р.

Переглянута 15 жовтня 2025 р.

Прийнята до друку 22 жовтня 2025 р.

Опублікована 30 грудня 2025 р.

References

1. Koloshuk, N. (2014). The problem of genre integrity in Bruno Schulz' prose. *Bruno Schulz as a Philosopher and Literary Theorist: Proceedings of the 5th International Festival of Bruno Schulz in Drohobych* / V. Meniok (ed); Igor Meniok Polish Studies Research and Information Centre of Ivan Franko DSPU. Drohobych: Kolo. P. 433–450. [in Ukrainian].
2. Krasniashchych, A. (2025). Conceptual and plot functions of «Mr. Charles» story in *The Cinnamon Shops* book by Bruno Schulz. *Research Bulletin. Series: Philological Sciences*. № 214. Vol. 2. P. 37–43. [in Ukrainian]. DOI: <https://doi.org/10.32782/2522-4077-2025-214.2-4>
3. Krasniashchych, A. (2025). Mythological subtext of B. Schultz's story «August». *Research Bulletin. Series: Philological Sciences*. № 213. P. 278–283. [in Ukrainian]. DOI: <https://doi.org/10.32782/2522-4077-2025-213-39>
4. Matorina, N. (2025). *The Prose of Bruno Schulz. Anthropology. Poetics. Narratology: Monograph*. Kyiv: Talkom. 538 p. [in Ukrainian].
5. Hajder, T. (2024). Bruno Schultz's mythospace of «The Cinnamon Shops». *Polish Studies of Kyiv*. Vol. 40. P. 585–601. [in Ukrainian]. DOI: <https://doi.org/10.17721/psk.2024.40.585-601>
6. Ficowski, J. (2010). *Regions of the Great Heresy: Bruno Schultz and his mythology* / trans. from Polish A. Pavlyshyn. Kyiv: Dukh i Litera. 544 p. [in Ukrainian]
7. Schultz, B. (2022). *The Cinnamon Shops* / trans. from Polish L. Gerasimchuk. Kharkiv: Folio. 189 p. [in Ukrainian].
8. Schulz's Dictionary. (2022) / ed. by V. Boletsky, E. Yazhembsky, S. Rosek; trans. from Polish A. Pavlyshyn. Kyiv: Dukh i Litera. 504 p. [in Ukrainian].

Submitted August 20, 2025.

Revised October 15, 2025.

Accepted October 22, 2025.

Published December 30, 2025.

Andrii Krasniashchych, Candidate of Philology, Associate Professor of the Department of the Foreign Literature and Classic Philology, V. N. Karazin Kharkiv National University (Svobody Sq., 4, Kharkiv, 61022, Ukraine); e-mail: krasniashchych@karazin.ua; <https://orcid.org/0000-0001-7740-0692>

The Mythologies of the Story «Nimrod» in the Context of B. Schulz's «The Cinnamon Shops»

The short story «Nimrod», located in the middle of B. Schulz's book «The Cinnamon Shops», rarely attracts the attention of Schulz scholars, and there are no separate scholarly researches dedicated to «Nimrod». Schulz scholars usually perceive «Nimrod» as a lyrical etude, which plays a secondary role in the general plot of the collection. At the same time, its central location in the book and the fact that it does not even mention the main character of the previous stories, the Father, require a closer look at the plot of «Nimrod» through its mythologies. This approach could be the key to changing characters (from Father to Son) in the second half of «The Cinnamon Shops».

The aim of the article is to find out how the mythologies of «Nimrod» is connected with the general mythologies of «The Cinnamon Shops» and how the plot of this story is inscribed in the plot of the book.

The methodological basis of the study is mythocriticism.

The story «Nimrod» plays not a supporting role in the structure of the collection «The Cinnamon Shops», but one of the key roles. Its protagonist neither succumbs to the «temptation of forming» matter and nature, nor follows the paternal path of demiurgic experimentation with nature as matter, but remains its observer. The puppy Nimrod that appears in the boy's house suddenly and out of nowhere, as if it had fallen from the sky, and about whom the boy says: «the favourite of the gods», is in the mythologies of the story and the entire book a test of the boy's readiness for initiation into the mysteries of nature and life. These mysteries will be revealed to the boy in the second half of the book when he meets Pan in the story of the same name, or feels the birth of a new year with the first glimpses, still a promise, of the coming spring on Christmas Eve in the story «The Cinnamon Shops», or sees in reality in the inhabitants of the city what his father told in his treatise on mannequins, in «The Street of Crocodiles».

Key words: demiurgicity, initiation, mystery, mythologies, nature, observer, trial.

Як цитувати: Краснящих, А. (2025). Міфологіка оповідання «Німрод» у контексті «Корицевих крамниць» Б. Шульца. *Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Серія «Філологія», (97), 133-138.* <https://doi.org/10.26565/2227-1864-2025-97-20>

In cites: Krasniashchykh, A. (2025). The Mythologies of the Story «Nimrod» in the Context of B. Schulz's «The Cinnamon Shops». *The Journal of V. N. Karazin Kharkiv National University. Series Philology, (97), 133-138.* <https://doi.org/10.26565/2227-1864-2025-97-20> [in Ukrainian]